

Az er? az iszlámnál van

2025 augusztus 03. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

ÉN CSAK LEÍRTAM... – Képesnek kell lennünk újra „eladni” a kereszténységet is.

A világon összesen körülbelül 2,5 milliárd muszlim él. A Föld teljes népességének több mint 30 százaléka. 2020-ban a szám még „csak” kétmilliárd volt, tehát közel 25 százalékos a növekedés. A világ teljes népessége

ezalatt nagyjából 3,5 százalékkal, 7,85 milliárdról n?tt 8,15-re. A kereszténység esetében pedig 8 százalékos a növekedés, 2,4 milliárdról nagyjából 2,6 milliárdra.

A keresztények esetében a növekedés els?sorban a Krisztus hitét felvev?knek köszönhet?. F?leg a Távol-Keleten, a fiatalabbak, m?veltebbek körében: Dél-Koreában, Japánban, Kínában, Indonéziában, Vietnámban stb., illetve az ezen országokból elszármazott, de már a nyugati világban él?knél.

Évente mintegy 15 millióan térnek meg Krisztushoz. Ugyanakkor 11,7 millióan hagyják el a kereszténységet és térnek át más vallásra vagy lesznek hitetlenek, ateisták.

Mindez persze becsléseken alapszik, az iszlámmal kapcsolatban pláne. Hiszen a világ számos olyan területén hódít nagymértékben, ahol a demográfiai adatok, statisztikák felvétele és feldolgozása kevésbé precíz. A Guinness szerint 1990 és 2000 között 12,5 millióval több ember vette fel az iszlám vallást, mint a kereszténységet. Ugyanakkor az iszlámot is sokan hagyják el (els?sorban épp a kereszténységért), ám ?k ezt sokszor titkolják, mivel a Koránban lefektetett hitelvek szerint az iszlámot elhagyóknak halálbüntetés jár.

Nem tudjuk tehát pontosan, hogy jelenleg a kereszténység vagy az iszlám vezet-e az áttér?k számában, és abban is épp a határon vagyunk, melyikük a világ legnagyobb vallása. De hogy az er?, a lendület az iszlámnál van, ahhoz nem fér kétség. Jóval több muszlim gyerek születik, mint keresztény.

A keresztény kultúrkörben ráadásul dominál a szekularizáció, a hit elhagyása. Ezt csak rövid ideig képes pótolni a Távol-Keleten er?söd? kereszténység, különösen mivel ezen országok lakossága (Japáné és Dél-Koreáé végképp) aggasztó mértékben csökken.

A keresztény világban a hit elhagyása els?sorban ateistává, de legalábbis agnosztikussá válást jelent, elfordulást a hitt?l, a spiritualitástól. De egyre er?söd? tendencia az iszlámra való áttérés is. Amit a nyugati emberek – egyel?re – önszántukból választanak! Emellett nagyon er?s az iszlám térít? („hódítás” helyett használjuk ezt eufemizmusként) szándéka is.

A Politikai hobbista cím? m?sorban az elmúlt hetekben számos olyan videót mutattunk be, ahol iszlám hittudósok, imámok, vallási vezet?k mondják el, hogy céljuk a teljes dominancia. Hogy a világ minden embere muszlim legyen. És hogy ehhez minden eszköz megengedett, s?t a vallásuk kifejezetten el?írja számukra.

Némelyikük azt is hozzáteszi, hogy még harcra, háborúra sincs szükség; a nyugati emberek szép lassan önszántukból térnek át az iszlám hitre.

Ez valóban egyre er?söd? jelenség. Még ha – sok más aggasztó momentum mellett – bagatellizáljuk, nem veszünk róla tudomást, statisztikai b?vészkedéssel próbáljuk is cáfolni. (Ezeket a nyugati média el?szeretettel alkalmazza is.) De vajon miért van ez? Miért vonzó sok nyugati ember számára is egy olyan vallás, amely megveti és tiltja szinte mindazt, amit a Nyugat évszázadok alatt elért, kivívott, magáénak vall, megél és élvez? És amely alárendelést követel, és jelent?s mértékben korlátozza a jogaiban, életvitelében, személyes szabadságában – mindabban, amit elért és kivívott? Mindjárt meg fogjuk találni a választ...

„Az iszlám a béke vallása” – azt gondolnánk, hogy ezt ma már a legelvetemültebb progresszív liberálisok sem hiszik el. Ehhez képest nemhogy elhiszik, hanem még mindig vannak, akik mondogatják. Vagy, ha ezt így esetleg nem is mondják már, mert talán ?k is érzik, hogy nevetség tárgyává válnak, de még mindig az iszlamofóbia elleni küzdelemre szólítanak fel. Például

Keir Starmer brit miniszterelnök egy-egy olyan eset után, amikor fiatal lányokat er?szakoltak (és sajnos öltek is) meg muszlim bevándorlók, másnap a BBC-n pátoszba borult ábrázattal mondott lánglelk? beszédében az iszlamofóbia elharapózásától intette óva a briteket.

Tudjuk, ennek politikai okai vannak. A nemzetközi baloldal – részben aljas, számító érdekb?l, szavazatokért, részben Stockholm-szindrómás, önsorsrontó bornírtságból – folyamatosan keblére akarja ölelni az Európába (és Észak-Amerikába) érke? muszlim tömegeket. Az iszlám pedig ezt – saját szempontjából remekül – ki is használja. Az európai jogintézményeket, régi és új kulturális mintákat (szólás- és vallásszabadság, tolerancia, sokszínűség, stb.) alkalmazva, ezekre hivatkozva követel helyet magának; majd pedig amikor ezt megkapja és kell?en

meger?södik, átveszi az irányítást, és ugyanezt nem adja meg az immáron meggyengült európaiaknak. Ennek látszólag banális, de nagyon is beszédes és súlyos példája, amikor

az iszlám n?k teljes csadorban jelennek meg a strandon, amit nekünk, európaiaknak el kell fogadnunk (s?t, tapsolnunk is kell neki), ám egy id? után, amikor már többségben vannak az adott strandon, azt követelik, hogy a fehér n?k se vetk?zzenek le.

És a nyugati társadalmak mindezt elfogadják. Mert nincs már bennük er? ahhoz, hogy ellenálljanak. Nincs valódi elkötelezés a saját értékeik, hagyományaik, elveik iránt. Pótcselekvésekbe menekülnek, a mellüket verik, hogy milyen toleránsak, erényt fitogtatnak, jóemberkednek, tüntikéznak a saját kultúrájuk, kormányaik, honfitársaik ellen. A média tapsvihara által kísérve. Különösen a fiatalok. Harcias szlogeneket kiabálnak, de valódi harcot már nem vállalnak. Egy valóban er?s ellenféllel már nem szállnak szembe.

Enyhébb esetben csak „társutasként” segítik az iszlám hódítást, azzal, hogy saját magukkal is elhítetik, az aktivizmusuk jó ügyet: a toleranciát, a vallásszabadságot, a szegény, szerencsétlen menekültek befogadását szolgálja. Sok esetben maguk is muszlimmá válnak. Ez azonban már nem pusztán gyengeség és behódolás. Pontosabban: gyengeség és behódolás, de épp azért, mert az er?t keresik – és az iszlámban meg is találják.

És itt jön a lényeg. Az embernek – természeténél fogva – szüksége van egyrészt világmagyarázatokra, másrészt spiritualításra. Az els? azt jelenti, hogy rendet, rendszert, oksági összefüggéseket, egyáltalán valamifajta értelmet találjon mindabban, ami körülveszi, amit megél, ami történik körülötte. Hogy némi stabilitást érezzen maga körül, ne érezze a világot kaotikusnak. A második, a spiritualításra való igény pedig azt jelenti, hogy kell valamilyen fels?bbrend?, szellemi er?, és ehhez az embernek valamilyen módon kapcsolódnia is kell, hogy ne csak magyarázatot kapjon a világra, hanem meg is békéljen vele. Beleértve az önmagával való megbékélést is. A hív? ember – és ebb?! a szempontból mindegy, milyen hitrendszerhez, valláshoz tartozik – mindig sokkal jobban képes elfogadni a világot, benne a saját helyét, megbékélni a sorsával. Nem csak a negatív dolgokkal szemben ellenállóbb a lelke, de a jó dolgokat is jobban a helyén tudja kezelni, nem válik önhitté és felel?tlenné, képes meg?rizni a szerénységét, alázatát Istennel (és más emberekkel) szemben.

A nyugati emberek körében az elmúlt évtizedekben a soha korábban nem látott gazdasági prosperitás és a jólét növekedése egyben a lelki válságok, betegségek, depresszió, szorongás, önbecsüléshiány stb. exponenciális növekedését is elhozta.

Igen, jogos az a megállapítás, hogy az embereknek régen is voltak lelki bajaik, csak nem foglalkoztak ezekkel, nem is tudták, hogyan lehetne velük foglalkozni, nem voltak még pszichológusok, stb. Így inkább elmentek a kocsmába. Ebben is van igazság. De épp a hit, az Istennel, Krisztussal való kapcsolat volt az, ami képes volt a nehézségek (akár fizikai, akár lelki) közepette is valamiféle kapaszkodót, stabilitást nyújtani. Hogy ha én gyenge is vagyok, van kire támaszkodni. Aki mellettem áll, és megóv. Ebben a világban is; de ha úgy dönt, hogy mennem kell, akkor egy másik világban örök életet, üdvözülést biztosít.

És ez a magasabb rend? szellemi lény, Isten, és a hozzá való kapcsolódás természetes szükséglete az embernek. Ideig-óráig ki tudják elégíteni a világi örömeik (amelyek egy része persze a sátán szándékos manipulációja, de ennek részletezése meghaladná jelen írás kereteit), de eljön az a pont, amikor a lelki ürességet már semmi (és senki) sem képes betölteni, ellensúlyozni.

Mindig, mindannyian ilyenkor fordulunk Istenhez, a spiritualitáshoz. És

amikor egy olyan ember, pláne egy fiatal, aki ateista, hitetlen közegben n?tt fel, nincs tapasztalata, nem látott semmilyen mintát arra vonatkozóan, hogy mit jelent hinni, magasabb rend? szellemi er?khöz, célokhoz kapcsolódnia, világi örömeik, függ?ségek helyett lelki békét találni, teljesebb életet élni, stb., ám mégis óriási belső szükséglete van erre, akkor vajon hova fordul? Oda, ahol a leginkább látja az er?t.

Ahonnán azt az üzenetet kapja, hogy gyere hozzánk, itt vagyunk, sokan vagyunk, gy?zünk, és velünk te is gy?ztes leszel. És ez az er? ma az iszlámban van meg.

Egy korábbi írásomban ([«https://magyarnemzet.hu/velemeney/2024/12/milyen-peldat-mutat-az-izlam»](https://magyarnemzet.hu/velemeney/2024/12/milyen-peldat-mutat-az-izlam)) részletesen írtam arról, ahogy az iszlám a küls?ségekben, a hegyekre épített gigantikus, a látványt domináló mecsetekkel er?t tud mutatni, Allah nagyságát és az ember kicsiny, jelentéktelen mivoltát közvetíteni a hív?k (és a még nem hív?k) felé. A kereslet és a kínálat tehát egyensúlyban van.

A világmagyarázatot és a magasabb rend? szellemiséget keres? emberek oldaláról megvan a „fogyasztói” igény. Az er?t felmutató iszlám pedig kiválóan reklámozza és adja el a „terméket”: saját magát.

Meg kell tanulnunk, képesnek kell lennünk újra „eladni” a kereszténységet is. Ehhez pedig er?t kell mutatni...

Jeszenszky Zsolt - www.magyarnemzet.hu

Ajánló